

Lovforslag saaledes, at Hjælpen til de indkaldtes Familier kom til at gælde ved enhver Indkaldelse, altsaa ogsaa de ordinære Indkaldelser. Vi Forslagsstillere ville selvfølgelig gerne gaa med dertil, men vi have ikke i Øjeblikket turdet gaa videre, end vi have gjort, for ikke at vanskeliggøre Gennemførelsen af dette Lovforslag. Med disse Ord anbefaler jeg altsaa det af mig fremsatte Lovforslag til det høje Tings Velvillie, og jeg beder om, at Forslaget maa blive fremmet hurtigst muligt.

Ordføreren for Forslagsstillerne af den som Nr. 4 paa Dagsordenen opførte Sag (Ellinger): Da jeg havde den Ære forleden at fremsætte for det høje Ting det Lovforslag, som nu er til Forhandling sammen med det Lovforslag, for hvilket dets Ordfører (Marott) nu har talt, tillod jeg mig for det første at fremføre de Grunde, der kunde være til, at man i det hele i Anledning af Indkaldelsen foretog ekstraordinære Foranstaltninger til at hjælpe dem, der økonomisk led under denne Indkaldelse, og for det andet at motivere det Indhold, vi havde givet vort Forslag. Jeg kan derfor i Dag indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Vi blive sikkert alle let enige om, at der er mange Mennesker, ogsaa blandt de indkaldte, der leve fra Haand og i Mund. De gunstigt stillede af disse ere dem, der komme hjem med deres Ugeførtjeneste. Nu er altsaa det indtraadt, at denne Kilde, af hvilken deres Familie har faaet, hvad der er nødvendigt til Livets Ophold, pludselig og uventet er standset. Det er vel saa, at i mange Kredse blandt de knebent stillede lægger man hen i de gode Tider, til de daarlige Tider komme, og naturligvis er der mange Steder lagt noget til Side til den ugunstige Vintertid, men Konjunkturerne ere jo i Øjeblikket ikke de gunstigste, og der er i Vinterens Løb selvfølgelig tæret en hel Del paa, hvad der er lagt hen, saa at der sikkert ikke er meget tilbage. Vi ere paa det rene med, at Indkaldelsen, om hvis Nødvendighed det høje Ting har udtalt sig, har maattet komme ubehagelig overraskende for de indkaldte, og naar der da bliver Spørgsmaal om, hvorledes der skal bødes derpaa, finde vi ogsaa, at det er naturligt, at Staten ikke holder sig tilbage. Naar vi have stillet et andet Forslag end det, der forinden var fremkommet fra Socialdemokratiets Side, ligger det i, at vi ikke finde, at den Vej, der der er anvist, er den bedste. Den Vej

at gaa til Fattigforstanderne i en saadan Anledning finde vi ikke er heldig, og vi have da tilladt os at foreslaa, at de paagældende kunne henvende sig til de fri Fattiggasser eller i København Understøttelsesforeningen, hvilke Institutioner ere vel kendte rundt omkring, og at Statskassen betaler $\frac{3}{4}$ af den Hjælp, der ydes derfra. Deri ligger der en overordentlig stor Opfordring til Befolkningen, der jo herhjemme i udstrakt Grad træder til, naar der er Tale om at yde Støtte, til at gaa til disse Institutioner med de Bidrag, de ønske at afse til disse Øjemød. Hvis vort Forslag bliver gennemført, vil enhver Krone, der gives i dette Øjemød, i Virkeligheden betyde 4 Kr. Jeg tror, at der deri ligger en stor Opfordring til at yde Bidrag, saa at de paagældende Institutioner faa tilstrækkeligt til, naar ikke Indkaldesernes Antal og Udstrækning gaar meget vidt, at afhjælpe den Nød, der maatte være kommen ved Indkaldelse.

Den ærede Ordfører for det første Forslag (Marott) har allerede udtalt sig om vort Forslag, og jeg skal derfor gøre nogle Bemærkninger til ham. Det er fuldstændig rigtigt, naar han sagde, at han ikke har Lov til at sige, at vort Forslags Hensigt er at lægge hans Forslag Hindringer i Vejen. Man har nemlig overhovedet ikke Lov til at sige noget, man ikke kan bevise. Det ærede Medlem vilde aabenbart heller ikke sige, at det var et Parade-nummer, og hvis han ikke har haft til Hensigt at sige dette, har han ogsaa fuldstændig Ret i, at saadan noget bør han ikke udtale. Jeg tror, at det ærede Medlem skal lede uhyre længe for at finde noget Paradenummer fra vor Side. Nej, Grunden til, at vi have stillet dette Forslag, er simpelt og naturligt den, at ligesom det ærede Medlem, saaledes ønsker ogsaa jeg, at vi hurtigst muligt skulle komme til en Afgørelse. Det vilde være heldigt, om man kunde komme til en Afgørelse uden Udvalgsbehandling. Hvis dette var muligt, er det rigtigt, at naar Sagen drøftes paa Basis af det ærede Medlems Forslag, man samtidig kommer til at drøfte den paa den Basis, vort Forslag hviler paa, for at man hurtigst — det gælder naturligvis særlig det ærede Flertal i dette Ting — i saa Henseende kunde træffe en Bestemmelse. Dette er Grunden til vort Forslags Fremsættelse, og det kan ikke paa nogen Maade lægge de Herrers Forslag Hindringer i Vejen. For saa vidt Flertallet maatte finde, at de Herrers For-